

за сватба дари да купи
и си на Стефан заръча:
– Стефане, сине Стефане,
кога в Димотика отидеш,
за сватба дари да вземаш,
да не си нещо посмеял,
без пари дари да вземаш,
да те турците усетят
и на пашата обадят.
Стефан в Димотика отиде,
на Димотишкото дюкянче.
Отде го холам видяло,
едно ми младо еснафче,
то си при паша отиде
и си на паша продума:
– Пашо ле, глава голяма,
вий си Стефана търсите,
по гори и по балкани,
пък си се Стефан разкарва,
по димотишките сокаци,
де има бели кадъни,
с очи да им намигне,
и с уста да им продума.
Пашата дава заповед,
Димотика да оградят,
Стефана да уловат.
Че са Стефана хванали,
че го в тъмница хвърлили.
Стефановата майчица,
чула е, още разбрала,
че си при паша отиде
и си на паша продума:
– Колко щеш пари да искаш,
Стефана да ми отпуснеш.
Пашата дума майка му:
– Ази си пари не искам,
нито си Стефан ще пусна.
Стефановата майчица,